

Hoe goed ken jij
je vrienden eigenlijk?

Altijd dichtbij

literaire thriller

PAULA DALY

Paula Daly

Altijd dichtbij

De Fontein

‘Ik had mezelf wijsgemaakt dat *Prachtig huis* als ondertitel
Heerlijk leven moest hebben.’

Anna Quindlen

Zeven maanden eerder

‘En waar heb je deze week allemaal aan gedacht?’ vraagt ze hem.

‘Behalve het gewone?’

Ze houdt haar hoofd een beetje scheef en kijkt hem licht afkeurend aan terwijl ze op een fatsoenlijk antwoord wacht.

‘De dood,’ zegt hij. ‘Ik heb aan de dood gedacht.’

‘Aan sterven?’

‘Niet direct... maar zou het niet fantastisch zijn als we het moment waarop we sterven zelf konden kiezen?’

Ze kijkt een beetje verbaasd. ‘Maar dat kunnen we toch al,’ zegt ze.

‘Ik heb het niet over zelfmoord.’

‘Maar je wilt toch zeker niet sterven?’

‘Natuurlijk niet.’

Hij ligt languit op de bank. Hij begint een buikje te krijgen en in zijn kruis rimpelt zijn broek. Hij draait zijn hoofd en werpt kort een blik in haar richting.

‘Mijn jongste, Olivia, vroeg wat ik zou wensen als ik drie wensen mocht doen,’ zegt hij, ‘en dat heeft me aan het denken gezet. Het enige waar we echt bang voor zijn, dat wat alle mensen bindt, is de angst voor de dood. Zou het niet fantastisch zijn als we niet meer over onze dood hoefden na te denken? Als je je leven kon leiden in de wetenschap dat alles oké is... omdat je de eerste dertig jaar nog niet aan de beurt bent om te sterven?’

‘Zou het voor jou veel veranderen?’

‘Misschien. Waarschijnlijk. Ja, zeker. Voor jou niet?’

‘We zijn hier niet om over mij te praten,’ zegt ze.

Hij glimlacht. Touché.

Ze zet haar voeten naast elkaar.

Haar rok schuift een beetje omhoog en er flitst een blik van begeerte over zijn gezicht; op dit moment negeert ze dat.

‘Hoe gaat het op je werk, Cameron?’ vraagt ze, als terloops.

‘Ik wil het niet over werk hebben.’

‘Heeft dat een speciale reden?’

‘Het is geen goede maand geweest en, jesus, ik heb gewoon geen zin erover te praten, niet als ik...’ Zijn stem sterft weg.

‘Personeelsproblemen?’ oppert ze.

Hij komt overeind. Hij zet zijn voeten op de grond, zijn ellebogen op zijn knieën en laat zijn kin rusten op zijn gebalde vuisten. Binnen een tel staat hij onder hoogspanning. Latente energie die met een hartslag aan de oppervlakte komt. Ze heeft duidelijk een gevoelige snaar geraakt want hij begint zich meteen te bewapenen. De wapenrusting die hij hier probeert kwijt te raken zodat hij kan *voelen*. Zodat hij kan liefhebben.

Dat is tenminste de bedoeling.

Maar dat is niet wat hier gebeurt.

Ze bespeelt hem, de arme sukkel. Ze stelt de vragen die hij niet wil horen. Ze voert zijn problemen voor hem op zolang hij ertegen kan. Dan kalmeert ze hem. Ze kalmeert hem zoals alleen zij dat kan. Later wuift ze zijn dankbaarheid weg, zegt hem dat het haar werk is. Laat hem zien waarom alleen zij hem kan helpen op deze lange weg op zoek naar zichzelf.

‘Vertel me over Serena,’ zegt ze nu. Haar timing is, zoals altijd, onnavolgbaar.

‘Zo’n beetje hetzelfde.’

‘Heb je de technieken gebruikt die we hebben besproken? Ben je opgehouden met het oplossen van haar problemen? Heb je werkelijk *geluisterd* naar wat ze te zeggen had?’

‘Dat is moeilijk.’

‘Het heeft tijd nodig,’ zegt ze instemmend.

‘Serena gaat zo op in de kinderen dat ze geen oog heeft voor mij. Als ik haar aanraak, krimpt ze in elkaar.’

‘Denk je dat ze je onaantrekkelijk vindt?’

‘Nee,’ zegt hij beslist, alsof dat geen optie is. ‘Er is gewoon geen ruimte meer voor mij in haar dagen. Ik ben iets geworden op de lijst met dingen die ze moet afwerken. Ze blijft maar achter de kinderen aan lopen. Alles wat ze heeft, gaat naar hen.’ Hij zwijgt even en wrijft over zijn gezicht. ‘Nou ja, naar hen en het huis.’ Hij zucht vermoeid en voegt eraan toe: ‘Ik weet niet meer hoe ik haar gelukkig moet maken.’

‘Heb je hulp in de huishouding voorgesteld?’

‘Dat wil ze niet. Ze zegt dat ze het nooit zo goed kunnen doen als jij.’ Hij glimlacht even om zijn eigen getob. ‘Ze wil het trouwens per se zelf doen, dus kan ik niet veel meer doen.’

Ze legt haar pen neer en buigt zich voorover. ‘Maar dat betekent dat ze niets meer overheeft voor jou.’

Bedroefd haalt hij zijn schouders op.

‘Hoe voel je je daarbij?’ vraagt ze.

‘Overbodig,’ antwoordt hij. ‘Nutteloos.’

Ze laat haar stem dalen en maakt hem wat schor, zoals ze wel vaker doet. ‘Je weet dat je dat allebei niet bent... met je verstand weet je dat toch? Een succesvol man als jij kan nooit overbodig of nutteloos zijn. Dat is gewoon onmogelijk.’

Hij wendt zijn blik af en kan vandaag het compliment niet in ontvangst nemen. ‘Ik heb geprobeerd van haar te houden,’ zegt hij, maar de woorden blijven in zijn keel steken.

‘Ik weet het.’

‘Ik heb het echt geprobeerd,’ zegt hij nogmaals en zijn ogen vullen zich met tranen.

‘Ik weet het, Cameron. Maar ze laat je gewoon niet toe.’

Ze staat op van haar stoel, loopt naar hem toe en laat haar vingers naar het bovenste knoopje van haar blouse gaan. Hij sluit zijn ogen en ademt uit. Hij ademt uit en probeert de spanning van zijn gezicht, zijn schouders en zijn vuisten los te laten. Als hij zijn ogen weer opent, staat ze vlak voor hem.

Hij kijkt haar in het gezicht. ‘Moet ik haar laten gaan?’ vraagt hij.

‘Je hebt gedaan wat je kunt.’

Zachtjes pakt ze zijn hand en brengt die onder haar rok. Ze leidt hem langs de binnenkant van haar dijbeen omhoog.

1

Ben jij in het moment?

Ik ook niet.

Ik probeer het. Ik probeer het echt. Zo nu en dan, overdag, stop ik met waar ik mee bezig ben en zeg ik tegen mezelf: *Dit is het. Dit moment is alles wat je hebt. Geniet ervan. Voel het. Omarm... het... nu.*

Nu omarm ik dus het moment waarop ik de bruiningscrème van de muren van een badkamer schrob. De badkamer is onlangs gerenoveerd – marmeren wandtegels, dubbele Korinthische wastafels – en een van de hotelgasten vond het de ideale plaats om zich te besproeien met bruiningscrème.

Ik negeer het feit dat ze de crèmekleurige Ralph Lauren-handdoeken heeft gebruikt om haar haren diep magentarood te verven en mijn gedachten vliegen heen en weer tussen de vraag wat voor kleur deze vrouw van zichzelf heeft en of de kip die ik uit de koelkast kan halen als ik in het komende uur even naar huis vlieg, nog op tijd ontdooid zal zijn voor het avondeten.

De verknoeide handdoeken gooi ik op een grote stapel in het midden van de badkamer. Vervolgens smeer ik bleekmiddel op een tandenborstel. Het kost me grote moeite om de bruiningscrème tussen de voegen uit te krijgen. Omdat dit trucje meestal wel werkt ga ik aan de slag, waarbij ik goed oplet dat ik geen bleekmiddel op mijn broek krijg, terwijl ik de hele tijd denk: wat doe ik hier? Hier hebben we een heel leger aan personeel voor.

Maar die letten niet op kleinigheden. Je kunt ze trainen tot je een ons weegt en nog slaan ze de details over, doen ze niet dat kleine beetje extra dat nodig is om de kamer er uitzonderlijk uit te laten zien.

En juist daarom komen onze gasten terug. Omdat Lakeshore Lodge uitzonderlijk is.

Als je hier ooit een nacht hebt doorgebracht en terugkomt, word je persoonlijk begroet door Sean, mijzelf of de algemeen manager – en we vragen naar je familie of naar je reis naar Windermere. In

de kamer staat een miniflesje roze Moët op je te wachten, met een doosje met zes handgemaakte bonbons en een bakje karamelpudding. Nog afgezien van de handgeschreven kaart waarop staat: *Het is ons een genoegen u terug te zien!*

Bij ons gaat het om die extraatjes. Het gaat erom de gasten het gevoel te geven dat ze belangrijk zijn. En daarom hebben we een bezetting van negentig procent, ook in het laagseizoen. Ook in november, als het dertig dagen kan regenen en de lucht dertig nachten zo zwaarbewolkt is dat het lijkt of je het wolkendek met je vingers kunt aanraken.

Er wordt op de badkamerdeur geklopt. Ik laat de tandenborstel rusten en draai me om.

‘Mevrouw Wainwright, het spijt me dat ik u stoort, maar er is een probleem in de junior suite.’

Libby is een van de huishoudsters. Ze werkt hier al drie jaar en is een van mijn beste schoonmaaksters.

‘Wat is er aan de hand?’

‘De Indiase familie die daar gisteravond logeerde? Ze hebben curry opgewarmd in de slaapkamer.’

Ik rol met mijn ogen. Hoewel het geen vreselijke ramp is, gebeurt het nu en dan. ‘Zet de ramen open, Libby, laat het maar even goed luchten. De volgende gasten komen vanavond pas na achten, dus is er genoeg tijd om alles even af te soppen.’

Libby knijpt haar ogen samen en frons tegelijkertijd haar wenkbrauwen. Dat doet ze als ze weet dat ik woest word om wat ze te zeggen heeft.

‘Wat is er?’ vraag ik scherp. ‘Waren ze met meer personen?’ Ik wil hier niet generaliseren, maar het gebeurt nogal eens dat er meer kinderen, baby’s... oma, gratis mee naar binnen worden gesmokkeld.

Libby verplaatst haar gewicht van de ene voet naar de andere. ‘Ze hebben het opgewarmd in de waterkoker.’

‘De curry?’ vraag ik. ‘In de elektrische waterkoker?’

Ze knikt. ‘Ik denk dat het warmte-element kapot is.’

‘Jezus christus.’

Ik leg de tandenborstel naast de wastafel en masseer mijn nek terwijl ik de stroom verwensingen die ik in gedachten had van me

weg probeer te houden, net als de opkomende migraine. Die begint aan de onderkant van mijn schedel en als ik nu mijn drift niet bedwing, springt hij meteen door naar mijn ogen zodat ik de rest van de dag wel kan vergeten.

‘Voor alles is een eerste keer,’ zeg ik zacht, maar Libby houdt haar ogen neergeslagen.

Omdat ik nog weleens onvoorspelbaar kan reageren.

Libby vertelt me vaak de vreselijkste dingen: de wasruimte is overstroomd, twee kamermeisjes hebben zich ziek gemeld... *een rat*... en ik verblik of verbloos niet. Ik handel de zaken rustig af en ga verder met waar ik mee bezig ben. Een andere keer ga ik uit mijn dak over een stoffige plint of een eenzame vingerafdruk op een spiegel.

Ik ben niet gemakkelijk. Ik kan prikkelbaar zijn en ik ben gaan mediteren om evenwichtiger te worden. Sean zegt dat hij verschil merkt, maar ik weet niet zo zeker of het zoden aan de dijk zet.

‘Wat zal ik doen?’ vraagt Libby.

‘Breng de waterkoker maar naar Sean. Zeg dat hij een nieuwe moet pakken uit de voorraad en moet kijken hoeveel er nog zijn. Misschien moeten er nieuwe worden besteld. Zeg dat hij online moet kijken of hij ze goedkoper kan vinden. Die glazen kokers waren idioot duur. Zeg maar dat hij op zoek moet naar roestvrij staal.’

‘Goed.’

Als ze kamer uit loopt, roep ik haar terug.

‘Libby? Ik heb me bedacht, zeg maar dat het weer glas moet zijn. Dat heeft meer klasse.’

Libby vertrekt geen spier. Ze wacht tot ik weer van gedachten verander.

‘Weet u het zeker?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Ja.’

Pas als ik weer sta te schrobben en bleekmiddel op de tandenborstel aanbreng, herinner ik me dat Sean vanochtend wat anders te doen heeft. Zijn moeder is er.

Penny, de moeder van Sean, komt op donderdagmiddag altijd op bezoek. Ze brengt een paar uur met hem door en hij neemt haar

mee uit. Soms maken ze een uitstapje naar Sharrow Bay in Ullswater of ze genieten van een high tea, verderop bij Storrs Hall. Het kan van alles zijn. Alles, behalve Lakeshore Lodge – want daar zou Sean voortdurend worden gestoord. En zijn moeder heeft zijn onverdeelde aandacht nodig. Meestal zijn ze rond een uur of vier 's middags terug, voor de meisjes uit school komen. Nu het in de Britse zomer 's avonds wat langer licht is, blijft Penny eten. In de wintermaanden zit ze vroeg op de weg, terug naar Crook, voor het donker wordt.

Vandaag is het de eerste woensdag van mei. Normaal gesproken komt Penny dan niet, maar ze vertrekt morgen voor een paar dagen met de fotoclub naar Nice.

Vlak voor vijven kom ik door de voordeur binnen rennen, met in mijn armen kipfilet, een zakje morieljes (die ik heb gebietst bij de chef-kok), een fles marsala en twee boeken met tapijtmonsters, die ik voor zessen moet bekijken omdat dan de stoffeerder belt om mijn keus te horen. Het tapijt in de serre van het hotel is bij de deur versleten en ik had mijn keus eind vorige week al moeten doorgeven, maar de dagen vliegen om.

‘Natty!’ roept Penny en ze staat op uit de leunstoel als ik de woonkamer binnen kom. ‘Je ziet er uitgeput uit! Sean, zet een kopje thee voor je vrouw, voor ze helemaal instort.’

Ik kus Penny op haar wang. ‘Dat uitstapje heeft je goedgeдаан,’ zeg ik tegen haar en ik zeg tegen Sean dat hij die thee mag vergeten.

Penny is net terug van een bezoek aan Seans zuster in Fremantle en haar huid is getaand en diep mahoniebruin. Penny heeft altijd veel in de zon gezeten en is broodmager. Je ziet weleens dat ze op televisie voor de grap een skelet een pruik opzetten. Zo ongeveer ziet Seans moeder eruit.

‘Alles goed met de kleintjes van Lucy?’ vraag ik, en net als ik mijn schoenen uitschop, begint de telefoon in de gang te rinkelen. Sean loopt erheen.

‘Ja, prima,’ antwoordt ze. ‘Het is zo leuk om ze samen te zien. Ze heeft namelijk de tijd voor ze, snap je, Natty? Dat maakt zo veel uit. Al het verschil in de wereld. Ze hebben het over een derde nu Robert eindelijk promotie heeft gekregen.’

‘Weer een baby zou heerlijk zijn,’ zeg ik opgewekt. ‘Hoopt ze nu op een meisje?’

Penny wuift mijn woorden weg. ‘O, dat kan haar helemaal niets schelen. Ze houdt gewoon van moederen. Hoewel ik haar wel een beetje erg oud vind voor nog een kind. Maar ze heeft me verzekerd dat veertig tegenwoordig helemaal niet oud gevonden wordt.’

‘Er zijn steeds meer vrouwen die op hun veertigste nog een baby krijgen,’ zeg ik.

‘Ik mocht helemaal niks doen toen ik daar was, Natty. Ik weet niet waar ze de energie vandaan haalt, echt niet. Ze loopt nog steeds de halve nacht op met Alfie.’

‘Fijn dat je hebt kunnen uitrusten en van de kinderen hebt kunnen genieten.’

‘Ze geeft natuurlijk Alfie nog steeds borstvoeding dus dat kan niemand haar uit handen nemen en Will is zo’n schatje. Ik kan bijna niet geloven dat hij al vijf is. Waar blijft de tijd? Het is ongelooflijk.’

Dit gesprek heeft een ondertoon. Elk gesprek met Penny heeft trouwens een ondertoon, wat misschien wel de moeite waard is om hier even te benadrukken.

Ik werd onverwachts zwanger toen ik negentien was en net op de universiteit zat. Of misschien, wat belangrijker is, toen Sean net op de universiteit zat. We stopten allebei met studeren en kwamen terug naar Windermere. Sean deed rechten en ik radiologie.

Dat was een lastige tijd met Penny omdat ik, in haar ogen, de carrière van haar zoon had geruïneerd. ‘Negentien is veel te jong om vader en moeder te worden. Wat hebben jullie een kind nu te bieden als jullie zelf nog kinderen zijn?’

Dat zei ze, maar ook dat had een ondertoon, en wel dat ze God mocht weten hoeveel geld had besteed aan de opleiding van Sean aan de Sedbergh School en dat hij nu alles liet varen voor een dorpsmeisje dat hij al jaren geleden aan de kant had moeten zetten.

Ik kan echter niet anders zeggen dan dat Penny smolt toen Alice eenmaal was geboren. Ze bleek een zeer toegewijde oma en ik verdroeg haar voortdurende steken onder water over ons onverantwoordelijke gedrag omdat ik haar eenvoudigweg, zonder mijn eigen moeder, nodig had.

‘Lucy probeert Alfie nu te spenen,’ vertelt ze verder. ‘Je zou moeten zien wat ze daar allemaal voor doet, Natty. Ze heeft een fantastisch apparaat – een elektrische stomer. Daardoor blijven alle voedingsstoffen in de groente. Ze pureert of zeeft de groente en vriest die in als ijsblokjes... het is ongelooflijk hoeveel werk dat is. Zoals ik al zei, ze heeft de tijd. Ze kan het zich veroorloven het fatsoenlijk te doen.’

Ik glimlach zwakjes. Ik heb dat namelijk ook allemaal gedaan toen Alice werd geboren. Ik was er zo op gebrand om te laten zien dat we wél goede ouders waren, dat ik uit alle macht probeerde een perfecte moeder te zijn. Ook ik heb gestoomd en gepureerd. Ook ik heb borstvoeding gegeven, langer dan eigenlijk voor iedereen prettig was. Ook ik heb mijn baby’s overal heen gedragen en ze opgevoed volgens het Continuum Concept.

Penny weet dat alleen niet meer, want het is zestien jaar geleden. En ik val haar er niet mee lastig want ik heb het spelletje ‘Wie is de beste moeder’ opgegeven toen de oudste zoon van mijn schoonzusje uit de luiers was. Wat ik ook zeg, in de hersens van Penny had Lucy haar leven op orde – emotioneel en financieel – voor ze besloot een kind te krijgen. Op verantwoordelijke wijze.

Het is de afgelopen jaren weleens moeilijk geweest om te blijven bedenken dat Lucy eigenlijk heel aardig is. Iemand met wie Sean en ik het heel goed kunnen vinden. Wat is dat toch met ouders dat ze haast zorgen dat je een hekel krijgt aan de familie omdat ze het maar niet kunnen laten iedereen met elkaar te vergelijken? Altijd even laten merken dat hun eigen kind het beter doet.

Sean komt de kamer in. ‘Dat was Eve,’ zegt hij. Zijn ogen schitteren ondeugend, wat betekent dat ook hij is onderworpen aan de verhalen van zijn moeder over het fantastische pureren van Lucy. Ik heb waarschijnlijk de verkorte versie gekregen. ‘Eve wil weten of het goed is dat ze morgenavond komt. Dan is ze klaar met een serie lezingen in Schotland en komt ze hier langs.’

‘Is dat je vriendin uit Amerika?’ vraagt Penny met haar kin in de lucht. ‘Dat slimme meisje met die fantastische baan?’

‘Ja, goeie god, ik heb haar twee jaar niet gezien. Zei ze nog hoe lang ze in het land is?’

Sean schudt zijn hoofd.

‘Heb je gezegd dat het goed is?’

‘Ik heb gezegd dat als het niet goed is, je meteen terug zou bellen.’

2

Voorjaarsweer in het Lake District is niet anders dan in de rest van het jaar. Veranderlijk. Vanmorgen motregent het en er hangt lage mist boven Lake Windermere. Ik sta naar buiten te kijken met een kop koffie in mijn hand.

Stel je elke nuance groen voor, samengeperst in een kleine lijst, kaki, flessengroen, salie, olijf, limoen, pistache, tot het heel lichte groen van het gras, en dan heb je iets wat lijkt op het uitzicht uit mijn raam.

Gistermorgen was de hemel helder en de vallei gevuld met een dichte mist. Als een enorme gletsjer kroop die over het wateroppervlak en slokte alles op zijn pad op. Als het weerbericht gelijk krijgt, heb ik morgen door zware buien helemaal geen uitzicht.

Bowness-on-Windermere is het drukste stadje in het Lake District. Het ligt aan de oostelijke oever van het meer en zowel mijn huis als het hotel ligt anderhalve kilometer uit het centrum. Dichtbij genoeg voor de hotelgasten om lekker te kunnen wandelen en ver weg genoeg voor Sean en mij om te kunnen ontsnappen aan de hordes toeristen die in de zomermaanden in het stadje neerstrijken.

Ik ben hier opgegroeid. In tegenstelling tot mijn leeftijdgenoten die, eenmaal volwassen, niet konden wachten tot ze naar de stad konden vertrekken, heb ik altijd willen blijven. De meesten zijn trouwens, nu ze zelf een gezin hebben, teruggekeerd. Bowness heeft een duidelijk dorps karakter – ja, iedereen kent iedereen, er is weinig misdaad en de mensen zorgen werkelijk voor elkaar – maar we hebben de faciliteiten van een veel grotere plaats. In een Engels dorpje met een paar duizend inwoners is meestal geen plaats voor een bioscoop, een restaurant met een Michelinster of een supermarkt. Door de enorme instroom van toeristen kunnen we een tamelijk kosmopolitisch bestaan leiden terwijl we toch in een landelijke omgeving wonen, een uitzonderlijk mooie omgeving.

Nog in mijn pyjama spoel ik mijn kopje om in de gootsteen en loop ik naar buiten met een volle vuilniszak. Het asfalt van de oprit glinstert en is glad; alles ruikt schoon en nieuw. Ik gooi de zwarte zak in de container en veeg de bovenkant schoon met het doekje dat ik speciaal daarvoor heb meegenomen.

Als ik terugloop, zie ik dat de regen, met grind, tot halverwege de voordeur is opgespat. Ik pak een dweil en veeg die ook schoon. Omdat ik toch bezig ben, maak ik ook de lamp in het portiek schoon en haal ik tegelijkertijd wat spinnenwebben rond de voordeur weg.

Terug in de keuken kijkt Alice me over de rand van haar koffiebeker aan. ‘Dweil je de oprit nu ook al?’ vraagt ze op zo’n sarcastische toon dat ik haar maar liever negeer.

Het is rustiger in huis dan normaal. Onze jongste dochter, Felicity, is op schoolreisje naar Frankrijk. Zondagavond zijn ze met z’n dertigen in een bus vertrokken en zevenentwintig uur later waren ze in Zuid-Normandië. Zaterdag wordt ze weer thuis verwacht.

Ik weet niet of Alice moeilijker is zonder, of juist met Felicity. Ze schelen twee jaar – Alice is zestien en Felicity veertien – en zoals de meeste ouders over hun kinderen zullen zeggen, hebben ze een totaal verschillend temperament.

Wat ik níet hardop zeg, is dat Alice op mij lijkt en een klassiek type A-kind is. We drijven onszelf tot het uiterste.

We zijn als kleuters die maar door en door gaan en zich niets laten zeggen tot ze van uitputting een vreselijke huilbui krijgen. Een goedbedoelende volwassene zou welwillend kunnen glimlachen en zuchten. ‘Lieve help, ik denk dat ze aan haar slaapje toe is...’

Ik kijk op de kalender en als ik de kleine asterisk zie die in een hoekje van het hokje van zaterdag is gekrabbeld, pak ik een vitamine B-pil en schuif die over de tafel naar Alice.

Ze draagt haar nieuwe onesie met luipaardprint. Als ze door het huis sluipt begin ik als vanzelf te neuriën: ‘*The Magical Mr Mistoffelees.*’

‘Waar is dat voor?’ vraagt ze met een blik op het pilletje.

‘PMS – het zou moeten helpen.’

Ze kijkt me woedend aan. ‘Ik ben niet degene die chagrijnig is, hoor mama,’ zegt ze, waarna ze naar boven vertrekt en mij achter-

laat met het licht gekwetste gevoel waar ze me de laatste tijd steeds mee opzadelt.

Ik maak haar lunch klaar. Er is genoeg kipfilet over van gisteravond om een lekkere caesarsalade te maken. Ik was de sla en dep die droog zodat de salade straks niet snotterig wordt. In gedachten ga ik na wat we de afgelopen week gegeten hebben voor ik bedenk wat we vanavond gaan eten met Eve.

We hebben al twee keer rood vlees gegeten, dus dat gaat niet door. Wat koolhydraten betreft hebben we een keer aardappelen gegeten, een keer rijst en een lekkere knapperige baguette. Dat wordt dus pasta. Maar ik wil geen pasta serveren als ik Eve zo lang niet heb gezien. Dan wil ik er wat meer werk van maken.

Ten slotte kom ik uit op zalm met champagneroomsaus en besluit ik mijn eigen regel van niet vaker dan één keer in de week aardappelen, te overtreden en Jersey Royals en groene asperges te serveren bij de zalm. Ik eet het liefst groente van het seizoen die uit de buurt komt, maar ik heb ook gehoord dat zelfs de Italianen nu in de winter tomaten eten. Ik weet het! Ik was ook stomverbaasd.

Als ik de danskleding van Alice heb ingepakt, stop ik haar lunch in haar gebloemde schooltas, controleer of haar telefoon is opgeladen en haal nog even snel een dweil over de keukenvloer voor ik ga douchen.

Sean zit rechtop in bed met een laptop op zijn knieën. ‘Ben je nu nog je bed niet uit?’ vraag ik verwijtend.

‘Ik kijk naar telefoons.’

‘Je hebt net een nieuwe mobiel, dan heb je toch geen telefoon nodig?’

‘Nee. Ik kijk gewoon. Trouwens, ik ging pas na elven naar bed. Ik was aan het netwerken.’

Ik sla mijn ogen ten hemel. ‘Je bedoelt dat je aan het níét werken was,’ zeg ik.

Hij glimlacht en als ik de badkamer in loop en me begin uit te kleden, hoor ik mijn naam.

‘Natty?’ roept hij.

‘Ja?’

Ik stap over de drempel en hij lacht jongensachtig naar me. Hij is

knap en bij het zien van zijn gespierde, bruine borst, gaat mijn hart sneller kloppen.

Ik weet wat hij denkt. Ik ken die blik.

Maar ik negeer de hitte in mijn kruis want we zijn laat. Hij klopt naast zich op het bed en zegt: ‘Neem even rust, Nat.’ Toch doe ik dat niet.

Hoewel hij innemend klinkt, sexy zelfs, ergert het me. Ik probeer te glimlachen en verberg mijn ergernis, want zo is hij nu eenmaal.

Ik loop het vuur uit mijn sloffen en hij ligt in bed, of hangt op de bank terwijl hij zapt en zegt: ‘Doe rustig aan, Nat, het hoeft niet allemaal tegelijk... kalm aan maar.’

Dan zou ik hem het liefst om zijn oren meppen met de stofzuiger want als ik het niet doe, als ik niet zorg dat het hier netjes en ordelijk toegaat, als ik niet zorg dat we op tijd zijn, op de juiste plek, met alles wat we nodig hebben... Jezus, wie doet het dan wel?

Vanavond tut ik me wat op voor het diner. Voor sommige vrienden moet je nu eenmaal wat meer moeite doen en, nou ja, Eve is zo’n vriendin.

Ik weet nog dat Felicity net geboren was en we bezig waren onze tweede bed and breakfast te kopen. We gingen van drie gastenkamers naar vijf en mijn standaarduitrusting was in die tijd een spijkerbroek, schone gympen en een poloshirt – maar omdat ik net was bevallen, droeg ik nog een legging. Mijn net ontzwangerde buik moest in mijn onderbroek worden gepropt en mijn borsten hadden nog het meest weg van gebakken eieren.

Eve was over uit de Verenigde Staten en stond onverwacht op de stoep – strak zwart jurkje, de haren opgestoken – en ik barstte bijna in tranen uit toen ik haar zag. Het drong niet tot haar door. Nog steeds niet. Eve heeft nog geen kinderen en weet niet hoe kwetsbaar een vrouw is die net bevallen is. Ik neem het haar niet kwalijk – wat je niet weet, weet je tenslotte niet – maar sinds die tijd zorg ik altijd dat ik er, als ik op kraambezoek ga, verlopen uitzie. Het zijn dat soort kleine dingen die een vrouw erbovenop helpen.

Als ik zo’n beetje klaar ben, en mijn zwarte jurkje aanheb, bel ik snel mijn vader om te controleren of de hulp is geweest om hem te

helpen met douchen. Hij is hulpbehoevend omdat allebei zijn knieën zijn vervangen. Na vierendertig jaar als zelfstandig voeger, waren zijn knieën kapot. Hij heeft ze tegelijk laten opereren zodat hij sneller weer aan het werk kan, maar ik weet niet of dat wel zo'n goed idee was. Zijn revalidatie duurt veel langer dan was verwacht en hij is niet bepaald een geduldige patiënt. In het begin had hij een hekel aan de thuiszorg die ik voor hem had geregeld, maar ik heb het vermoeden dat hij er inmiddels met volle teugen van geniet. Een heel leger aan praatgrage vrouwen komt hem helpen opstaan, helpt hem in bad en later komen ze hem weer in bed leggen. Hij laat niet veel merken, maar ik heb het gevoel dat er iets aan het ontstaan is – een romantische relatie – met een van hen.

Ik blijf niet langer dan een minuut aan de telefoon, want dan gaat de deurbel en aangezien het op de trap stil blijft, moet ik opendoen. Mijn vader zegt dat het goed gaat en dat hij voor vanavond gezelschap heeft geregeld. Meer vertelt hij niet en ik vraag ook niet door.

Ik haast me de trap af, kijk nog een keer in de spiegel in de hal en dan gooi ik de deur open. Ik gil als ik Eve zie.

Ik sla mijn armen om haar heen en roep: 'Ik heb je gemist, ik heb je gemist!' En ik meen het.

Eve is waarschijnlijk mijn oudste vriendin. Ik heb geen enorme vriendenkring; kennissen zijn in de loop der jaren, toen de meisjes ouder werden, weggevallen en ik heb geen moeite gedaan om ze te vervangen aangezien ik in het hotel meer dan genoeg sociale contacten heb.

Ik zie Eve echter niet half zo vaak als ik zou willen en als ik haar zie is het net of er vanbinnen iets op zijn plek klikt. Dan voel ik me ineens weer eigenaardig jong.

Dat gebeurt elke keer dat ik bij haar ben; ik denk dat het komt omdat we een gedeelde geschiedenis hebben. We zijn samen naar de universiteit gegaan en er is dat eerste jaar zo veel gebeurd, zo veel waardoor we zijn veranderd, waardoor we de mensen zijn geworden die we vandaag zijn, dat hoeveel contact ik ook heb met andere vrouwen, ik met niemand dezelfde band heb. Ik praat met Eve als ik worstel met problemen in mijn leven en ik wend me tot

haar omdat ze nooit oordeelt. Ik kan mijn hart luchten. Ik kan klagen over Sean, hoe weinig hij me steunt, hoe lui hij is, hoe onverantwoordelijk, en dan luistert ze, lacht zelfs over mannen waar je niets aan hebt, maar ze zal Sean nooit bekritisieren. Ze zal nooit suggereren, zoals andere vriendinnen, dat we huwelijksproblemen hebben, want ze weet dat de dingen waar ik over klaag uiteindelijk onbelangrijk zijn. Ze weet dat ik zielsveel van hem hou.

Ze houdt me op armlengte, bestudeert mijn gezicht en zegt: ‘O, wat is het heerlijk om je te zien.’ Daarna drukt ze me weer tegen zich aan en zo blijven we staan. Wat is de maximale lengte van een omhelzing? Vier seconden? Vijf? Hoelang het ook is, wij overtreffen het en ze fluistert in mijn oor: ‘Je bent weer mager, Natty, werk je niet te hard?’

‘Begin je nu al,’ antwoord ik jolig. ‘Je bent er net.’

Maar ze heeft gelijk. Gisteren ving ik een blik op van mezelf toen ik de tegels van de badkamer schoonmaakte en eerlijk gezegd schrok ik van mijn uiterlijk. Ik zou niet willen zeggen dat ik broodmager ben, maar ik begin er afgetobd en pezig uit te zien. De botten boven mijn borsten zijn duidelijk zichtbaar. Op school heb ik geologie gedaan en gisteren keek ik geschrokken naar mijn spiegelbeeld en ik vergeleek mijn ribben met de borstkas van het fossiel van een trilobiet. Geen fraai gezicht.

‘Je hebt de hele avond om me te analyseren en op het rechte pad te zetten,’ zeg ik tegen Eve en ik doe de deur dicht. ‘Wat wil je drinken? Rood of wit?’

‘Ik kan eigenlijk wel een cafeïneshot gebruiken.’ Dan vraagt ze glimlachend: ‘Is die Maserati op de oprit van *Sean*?’

Ik knik, sla zogenaamd geërgerd mijn ogen ten hemel en loop met haar op mijn hielen naar de keuken. Nadat ik haar jas heb aangepakt, schep ik een paar lepels Lavazza in het espressoapparaat. ‘Hoe gaat het met Brett?’ vraag ik zonder me om te draaien, maar ze geeft geen antwoord. Na een paar seconden draai ik me om en kijk ik haar aan. ‘Eve?’ dring ik aan.

Ze sluit haar ogen. Niet om haar tranen terug te dringen, maar om zich schrap te zetten voor het nieuws dat ze moet brengen.

Ze schudt een keer met haar hoofd en zegt: ‘Het is voorbij.’

‘Voorbij?’ roep ik geschrokken. ‘Wat? Wanneer? Weet je het zeker?’

‘Heel zeker,’ antwoordt ze.

Ik sta aan de grond genageld. Ik heb Brett nooit ontmoet, maar het leek zo’n stabiele relatie. Even vergeet ik de koffie. Ik loop naar haar toe en sla mijn armen om haar schouders. ‘Eve, mag ik vragen waarom?’

Ze krimpt in elkaar.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Het spijt me, dat was onhandig van me. Maar... je overvalt me zo. Dat was het laatste wat ik had verwacht.’ Ik zeg er maar niet bij dat ik dacht dat ze kwam vertellen dat ze zwanger was.

Ze glimlacht zwakjes. ‘Het geeft niet. Ik had het eigenlijk van tevoren moeten vertellen. Ik denk dat ik niet wilde dat het als een schaduw over mijn bezoek zou hangen, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ haast ik me te zeggen. ‘Ik begrijp het helemaal. Ik heb je vorige week een paar keer proberen te bellen, maar ik kreeg je niet te pakken. Kwam dat door –’

‘Nee,’ zegt ze en ze onderbreekt me nogal abrupt. ‘Ik heb problemen gehad met mijn mobiel. Ik heb nu een iPhone. Help me herinneren dat ik je straks het nieuwe nummer geef.’

Beschaamd sla ik mijn ogen neer. Ik had natuurlijk haar kantoor moeten bellen. Omdat ze veel onderweg is voor lezingen en afspraken heeft met patiënten, hebben we al een paar jaar geleden het volgende afgesproken – ik bel haar voicemail en zodra ze in de gelegenheid is, belt ze me terug. Nu wou ik maar dat ik vasthoudender was geweest.

Ik weet niet wat ik nu moet zeggen en vraag: ‘Wil je whisky bij de koffie?’

Dan glimlacht ze. ‘Dat lijkt me heerlijk.’

Dan komt Sean binnen, zoals altijd op het verkeerde moment. Hij loopt op blote voeten en heeft een paar schone sokken in zijn rechterhand. Zijn haar is nog nat van het douchen. Ook zijn overhemd vertoont natte plekken. ‘Hallo, vreemdeling,’ zegt hij en hij kust Eve op haar wang. ‘Goede reis gehad?’

‘Ja, dank je,’ zegt ze en ze verbergt haar verdriet om mijn man te sparen. ‘Eet je vanavond met ons mee, Sean? Of ben je in het hotel?’

Eve kent de routine. Ze weet dat we geen van beiden lang uit het hotel weg kunnen blijven, anders krijgen we jeuk.

‘Ik eet hier,’ zegt hij tegen haar. ‘Later ga ik wel naar het hotel om te borrelen met de gasten en dan blijf ik om alles klaar te zetten voor zaterdag. De uitreiking van de Pride of Cumbria Awards is in ons hotel.’

‘O,’ zegt Eve. Ze is terecht onder de indruk.

‘Ik moet echter niet te laat komen,’ zegt hij en hij pakt een glas. ‘Jullie zitten vast nog wel te roddelen als ik terugkom.’

‘Wat een beestachtige nieuwe auto, Sean,’ zegt Eve met een glimlach.

Sean kijkt een beetje schaapachtig. Hij is nog steeds niet gewend aan het idee dat hij een snelle jongen is, maar ik vind dat we hard genoeg hebben gewerkt om ons wat luxe te kunnen permitteren. Uiteindelijk, toen ik er genoeg van had dat hij elke dag op eBay naar de productie van Maserati’s zat te kijken – geloof het of niet, maar verkopers gooien er tegenwoordig motorgeluiden onder – heb ik gezegd dat hij zichzelf maar eens moest verwennen. Heb ik gezegd dat hij er een moest kopen voor zijn kop er te oud voor is. Hij had niet veel overtuiging nodig.

Sean schenkt zichzelf een glas sauvignon blanc in en stopt even om mijn hals te kussen op weg naar de woonkamer. Zijn vingers strelen de zachte huid van mijn keel. ‘Je ziet er vanavond prachtig uit, Natty,’ fluistert hij, en hoewel dit kleine liefdesteken welkom zou moeten zijn, frons ik even mijn wenkbrauwen, al weet ik dat te verbergen.

Sean en ik hebben al behoorlijk lang geen seks gehad. Het ligt niet aan hem. Het ligt aan mij. In bed duwt hij niet meer zijn erectie tegen mijn rug in de verwachting dat daar meteen actie op volgt. Hij doet alles goed: begint al overdag met de chantage (pardon het voorspel), met complimentjes en liefkozingen, bewonderende blikken en een plotselinge zoen. Maar ik moet eerlijk zijn: hoewel wij altijd genoten hebben van goede seks, geweldige seks zelfs, voelt het op dit moment als iets wat ook nog moet.

Ik glimlach zo naar Sean dat hij begrijpt dat het vanavond waarschijnlijk weer niks wordt en hij houdt even mijn blik vast. Zijn gezicht betreft alsof hij wil zeggen: *Wanneer dan, Natty? Zo kan het toch niet doorgaan?*

Hij heeft me onlangs gevraagd waarvoor ik hem eigenlijk nog nodig heb, en toen ik alles opnoemde wat ik kon bedenken, zei hij dat we daar ook een manusje-van-alles voor konden aannemen.

Dat ene wat hij me kan geven, het enige wat niemand anders kan geven, is het enige wat ik niet wil, zei hij ijszig.

Alice komt naar beneden voor het eten en het lijkt wel of er na school een bokkig meisje naar boven is gelopen en er precies op tijd voor het bezoek van Eve een heel ander meisje tevoorschijn komt. De metamorfose is compleet en Alice is charmant, grappig en geïnteresseerd in alles wat er aan tafel wordt gezegd. Het is in één woord een genot.

Haar rode haar hangt in een vlecht over haar linkerschouder en ze heeft een crèmekleurige kanten jurk aan. Aan haar voeten draagt ze slippers met pailletjes. Het is begin mei. Buiten is het twaalf graden, maar Alice ziet er perfect uit. Het lukt haar altijd weer om kleding te combineren die er bij een ander belachelijk en aanstellerig uit zou zien. Maar bij haar, omdat ze lang en tenger is, staat het elegant. Elegant en tegelijk cool. Zij is de enige die ik ooit heb gezien in *biker boots* met een kort plooirokje en een grijze sweater. Ze zag eruit om op te vreten.

‘Binnenkort examen, Alice?’ vraagt Eve.

‘Ja,’ antwoordt ze gelaten. ‘Ik kan niet wachten.’

Eve schenkt nog wat wijn in. ‘Je zult het fantastisch doen... je hebt altijd al de hersens van je vader gehad.’

Ik snuif om haar grapje.

Eve wijst de fles naar Alice. ‘Wil je ook wat?’

Alice gooit haar kin omhoog en zegt schamper: ‘Ik mag er van mama nog niet eens aan ruiken. En dat terwijl toch bewezen is dat een klein beetje wijn, zoals de Fransen doen, voorkomt dat tieners zich laveloos zuipen en later alcoholist worden.’ Ze werpt me haar meest uitdagende blik toe.

‘Het barst van de alcoholisten in Frankrijk,’ zeg ik.

‘Ze mag toch wel een nipje, of niet?’ dringt Eve aan.

Ik schud mijn hoofd.

‘Mama wil me niet in de verleiding brengen,’ zegt Alice. ‘Ze denkt dat ik na een klein slokje precies dezelfde fouten zal maken als zij heeft gemaakt.’

Ze zegt ‘precies dezelfde fouten’ op een manier die impliceert dat ik haar daar elke dag van haar leven mee om de oren sla. Wat niet waar is.

‘Mama denkt dat als ik ga drinken, ik mijn toekomst vergooi en op mijn zestiende zwanger raak.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op naar Eve en die grijnst me toe.

‘Ik weet niet waarom je er zo spastisch over doet, mama,’ gaat Alice onverdroten verder. ‘Je bent toch op je pootjes terechtgekomen, of niet? Jij en papa zijn het levende bewijs dat een tienerromance stand kan houden.’

‘Geen wijn, Alice,’ zeg ik streng. ‘En daarmee basta.’

Een halfuur later, tegen achten, als Sean naar het hotel is en Alice naar boven om haar natuurkundehuiswerk af te maken, laten Eve en ik ons op de bank vallen. Ik merk dat ze veel vermoediger is van haar week psychologielezingen dan ze laat merken. Haar normaal glanzende huid is dof en haar ogen staan vaag, alsof ze niet voldoende heeft geslapen. Ik zie ook, als ze het glas aan haar mond zet, het begin van een aantal verticale lijntjes om haar lippen. Ik ben vijfendertig, Eve is iets ouder, maar ik heb die rimpeltjes nog niet. Ik neem dan ook aan dat ze weer rookt.

‘Wat is er gebeurd, Eve?’ vraag ik als er een stilte valt. ‘Wat is er met jou en Brett gebeurd?’

Ze neemt een grote slok wijn en lacht sarcastisch. ‘Hij bedacht dat hij toch liever geen kinderen wil.’

‘O!’ roep ik en ik sla een hand voor mijn mond.

‘Ik weet het,’ zegt ze. ‘Wat een klootzak, hè? Ik denk erover om niet meer naar huis te gaan.’

‘Niet naar Amerika?’ Dat verbaast me. ‘Maar hoe moet het dan met je praktijk?’

‘Dat kan ook hier. Ik kan opnieuw beginnen. Niets houdt me

tegen; misschien is de verandering goed voor me. Het is niet gemakkelijk om terug te gaan, alleen.'

'Maar is dat dan geen vlucht?'

Ze kijkt me recht aan. 'Dat is precies wat het is.'

Ik kan niet zo goed luisteren als Eve. Op dat gebied hebben we geen evenwichtige relatie. Voor elke keer dat Eve mij nodig heeft gehad, heb ik haar tien keer nodig gehad. Ze heeft een zeldzame eigenschap, een eigenschap die ik bij geen enkele andere vriendin heb kunnen ontdekken. Het is een soort zesde zintuig waardoor ze precies weet wat ik op een bepaald moment nodig heb. Ik kan huilen, in paniek raken, gewoon agressief zijn (meestal wanneer ik probeer te verbergen dat ik me schaam omdat ik iemand heb gekwetst) en Eve blijft aardig en praat me naar het moment waarop ik bereid ben mijn eigen handelen onder ogen te zien, bereid ben te luisteren naar haar advies hoe ik dingen kan herstellen en me niet meer zo ellendig hoeft te voelen.

Ik kijk naar haar verdrietige, betrokken gezicht en wens dat ik haar een fractie kan geven van de troost die ze mij in de loop der jaren heeft geboden, als we allebei opschrikken. De telefoon gaat. Hij staat naast me op de bank en ik kijk wie er belt. Op de display staat: INTERNATIONAAL.

Ik verontschuldig me. 'Het spijt me erg, maar ik moet opnemen... hallo?'

'Mevrouw Wainwright?' klinkt een stem.

'Ja.'

'U spreekt met Jenny Cruickshank. De lerares Frans van Felicity.'

'Wat is er gebeurd? Gaat het goed met haar?'

Het lijkt of de verbinding wordt verbroken.

Totale stilte.

Ik wil de vraag herhalen en ik probeer mijn stem niet te laten trillen als ik op de achtergrond heel vaag snikken hoor. Het is nauwelijks hoorbaar. Met een misselijkmakend gevoel besef ik dat de docent staat te huilen.

'Vertel me alsjeblieft wat er aan de hand is,' smeek ik met zachte stem. 'Wat is er gebeurd?' Mijn maag is in een vrije val geraakt. 'Wat is er met mijn dochter gebeurd?'

‘Het spijt me,’ jammert ze. ‘Vergeef me... Felicity ligt in het ziekenhuis, ze is erg ziek. U moet meteen komen.’

Lees verder in *Altijd dichtbij*

Voor mijn zuster Debbie

Eerste druk augustus 2017

Oorspronkelijke titel *Keep Your Friends Close*

Oorspronkelijke uitgever Bantam Press

Copyright © Paula Daly

The moral right of Paula Daly to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kris Eikelenboom

Omslagontwerp Marie van Baar

Omslagillustratie Vanessa Skotnitsky/Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3833 1

ISBN e-book 978 90 261 3834 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.